

Posudek diplomové práce
Italská dialektální poesie ve 20. století,
kteřou předložila Alexandra Mallyová,
ÚRS, FFUK, Praha 2006

Alexandra Mallyová se rozhodla věnovat pozornost tématu moderní dialektální tvorby v Itálii, které stojí spíše v pozadí zájmu našich studentů: to především z důvodu jisté jazykové bariéry mezi nimi a texty v dialektu. Už z tohoto důvodu pokládám její práci za záslušnou. Hned v úvodu mohu dále konstatovat, že práce je dobře rozvržená a stylisticky velice kultivovaná. Třebaže se v práci zaměřila na tvorbu dialektálních básníků, v obecné rovině v ní hovoří o otázkách a problémech, které se týkají veškeré současné italské literární produkce.

V úvodní kapitole diplomantka stručně shrnuje vývoj italské dialektální poezie od počátků do konce 19. století. Domnívám se, že se jí zde podařilo postihnout v hrubých rysech vývojové etapy, jimiž dialekty ve vztahu k jednotné a jednotící „kodifikované“ literární italštině prošly, a zdůraznit propast, která se během staletí italské literární tradice, diktované rétorikou, rozevřela mezi petrifikovaným jazykem literatury a živými dialekty. V další kapitole se soustřeďuje na dialektální poezii ve 20. století. Jak sama uvádí, opírá se při tom o antologii Franca Breviniho a přejímá jeho rozdělení dialektální poezie na pět proudů: městský, narativní, angažovaný, lyrický a experimentální. Toto rozdělení je zajisté v mnohém užitečné, zároveň je však i příliš restriktivní, protože jsou autoři, které ani při nejlepší vůli do škatulky jednoho proudu nevměstáme. Navíc kategorie městských dialektů do zmíněné pětice logicky nezapadá: ostatní kategorie jsou vymezeny charakteristickými rysy poezie samotné, zatímco tato se na první pohled vztahuje k geografickému vymezení dialektu (jazyka), kterým je poezie napsaná. Sice se dozvídáme, že

adjektivum městský neodkazuje pouze k jazyku, ale i k tematice básní, nicméně faktem zůstává, že u autorů v této kategorii stručně představených, Spallicciho a Noventy nenalézám žádné společné rysy. (Ke konkrétnímu městu či městečku se váže tvorba všech dialektálních autorů.)

V další kapitole se diplomantka podrobněji zabývá čtyřmi významnými básníky 20. století, kteří tvořili buď výlučně, nebo také v některém z dialektů Itálie. Sama v úvodu podotýká, že zde je její volba Giottiho, Marina, Guerry a Pierra čistě subjektivní. Chápu, že vybrat pouhé čtyři autory v zemi s takovou dialektální rozmanitostí a bohatstvím, je těžké a každá volba je logicky podložena osobními preferencemi. Já za sebe v jejím výběru postrádám zástupce italského jihu, kde přinejmenším Ignazio Buttitta představuje výrazný básnický talent. Nicméně to není míněno jako výtky, volba básníků byla plně v kompetenci diplomantky. Vybrané básníky představuje nástinem jejich životopisných dat a stručnou charakteristikou vývoje jejich poetiky dokumentovanou citovanými básněmi. Ve zkratce je zde myslím řečeno to podstatné, diplomantka se nepouští do analýz básnickým textů, citované ukázky mají především ilustrativní charakter.

Za nejzdařilejší pokládám závěrečnou kapitolu nazvanou Dialekt jako jazyk poezie.

Práci doporučuji k obhajobě bez výhrad.

V Praze 22.9.2006

Alice Flemrová

oponentka